

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
 АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
 Посл. бр. Гж-уз.- 1/15
 Дана: 16. септембар 2015. године
 Нови Сад

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
 Прелато (лично, поштом препоручено)
 обично дата _____ Рачу _____
 Примерака 6 прилога SPIS
 ПРИМЉЕНО 22. 09. 2015
 Таксирано са _____
 Мањак таксе од _____
 Број _____
 Време: 11:10

Апелациони суд у Новом Саду у већу састављеном од судија: Боривоја Гајића председника већа, Јасмине Даниловић Стојковић и Славке Милисављевић Стојчић, чланова већа, у правној ствари тужиље Б М из Н С, коју заступа В М адвокат у Н С, против туженог ГРАД Н С, Г У З И П, ул. _____, кога заступа Градско правобранилаштво, ради заштите у вези са узбуњивањем, вредност спора 100.000,00 дин., одлучујући о жалби тужиље изјављеној против решења Вишег суда у Новом Саду посл. бр. П-уз.-1/15 од 20.07.2015. године, у седници већа одржаној дана 16. септембра 2015. године, донео је следеће:

РЕШЕЊЕ

Жалбу тужиље **ОДБИЈА** и решење Вишег суда у Новом Саду посл. бр. П-уз.-1/15 од 20.07.2015. године **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Првостепеним решењем одбијен је као неоснован предлог тужиље за одређивање привремене мере којим је тражила да се наложи туженом да јој омогући да обавља послове њеног радног места, Надзорника у области комуналне инспекције.

до правоснажног окончања поступка.

Против наведене одлуке тужилца је уложила жалбу због погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, са предлогом да овај суд жалбу усвоји, побијано решење преиначи и предлог тужиље за одређивање привремене мере усвоји или исто укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Одговор на жалбу није дат.

Испитујући побијано решење у складу са одредбама чл. 399. ЗПП-а, овај суд налази да

Чивенично утврђење првостепеног суда, у смислу чл. 396 ст. 2 ЗПП-а, прихвата и овај суд у питање упућује, јер је утврђено на основу правилне оцене свих и доследних доказа.

Према утврђењу првостепеног суда тужила је запослена у Г у за
п и , распоређена на радно место надзорник у области комуналне
инспекције-О . Г .

од 01.10.2014- год а по решењу посл. бр. XIV- од
год. Истим решењем тужила је утврђено звање виши референт.

Дана 08.04.2015. год. од стране Г у издат је Налог
за рад којим се тужила распоређеној на радно место надзорник у области комуналне
инспекције.

налаже да почев од 09.04.2015. год. поред наведених послова врши испомоћ
комуналним инспекторима у Одсеку трговине ван продајног објекта, као и да обавља
друге послове по налогу шефа Одсека, главног комуналног инспектора и начелника
Г због повећаног обима посла.

Дана 09.06.2015. год. од стране Г и Г,
сачињен је Споразум о упућивању запосленог посл. бр. XV-
у ком је у тачки I наведено да су потписници споразума сагласни да се
тужила привремено упути на рад у Г у
због повећаног обима посла у овој управи. Против наведеног решења тужила је
уложила приговор дана 15.06.2015. год., и исти је одбијен дана 24.06.2015. год.

Дана 09.06.2015. год тужила је поднела Захтев за заштиту.

Дана 05.06.2015. год. од стране РС МУП-у у Новом Саду, Одељења криминалистичке
послужбине, Групе за сузбијање припремног криминала у области економских односа са
иностранишћом, банкарства и других финансијских организација сачињена је Службена
белешка о обавештењу примљеном од грађана- Б М тужилце.

Утврђено чивенично стање се наводима жалбе не доводи у питање указивањем на
непотпуно и неправилно утврђено чивенично стање, обзиром да је првостепени суд,
одлучујући о предлог тужилце за одређивање привремене мере којим је тужила да се
наложи туженом да јој омогући да обавља послове њеног радног места, Надзорника у
области комуналне инспекције- и

до правоснажног окончања поступка, на основу
правилно и потпуно утврђеног чивеничног стања, извес правилан закључак који
прихвата и овај суд, да је тужилин предлог за одређивање привремене мере неоснован.

Суштина жалбе је указивање на природу „узбуњивања“ у смислу чл. 2 ст1 Закона о
заштити узбуњивача који наводи да је узбуњивање откривање информације о кривењу
прописа, кривењу људских права, кривењу јавних овлашћења противно сврси због које је
поверено, опасности по живот, јавно здравље, безбедност, животну средину, као и рази
спречавања штете великих размера. Став 2 истог члана дефинише „узбуњивача“ као
„физичко лице које изврши узбуњивање у вези са својим радним ангажовањем,
поступком запошљавања...“, што је неспорно. Међутим, првостепени суд правилно
налази да одређивање привремене мере није основано имајући у виду, а према
приложеној писменој документацији, да узбуњивање није започело пре доношења
спорних решења којим је тужила премењена са свог радног места и упућена на рад
код другог послодавца, већ напротив тек након доношења решења дошло је до иницијалног
започињања узбуњивања. Да би се остварило право на заштиту узбуњивача и да би се

одредила привремена мера којом се тражи отклањање штетне последице настале услед започињања узбуђивања потребно је да се сам чин узбуђивања десно пре штетне радње послодавца и да је штетна радња послодавца у директној вези са започињањем узбуђивања.

Правилно је првостепени суд утврдио чињенично стање на основу оцене изведених писмених доказа, супротно жалбеним наводима о неправилно и непотпуно утврђеном чињеничном стању. Оцену изведених доказа првостепеног суда у целости прихвата и овај другостепени суд и на њу упућује. Утврђено чињенично стање се наводима жалбе не доводи у питање. Жалба не конкретизује наводе о непотпуно утврђеном чињеничном стању. Правилном применом материјалног права је одлучио првостепени суд када је одбијен је као неоснован предлог тужиље за одређивање привремене мере све у одсуству доказа да је чин започињања узбуђивања започео пре доношења спорних решења.

Стога је без значаја указивање жалбе на непотпуно утврђено чињенично стање. Овај суд је ценио о остале наводе жалбе и налази да исти нису од одлучног утицаја за ову другостепену одлуку.

Супротно жалбеним наводима туженог, побијано решење је јасно и разумљиво, изрека не противречи изведеним доказима-писменим исправама и садржи све разлоге о битним чињеницама.

Жалбени наводи тужиље нису од утицаја на законитост побијане одлуке.

Са наведених разлога донета је одлука као у изреци, применом чл. 401 ст 2 ЗПП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА
СУДИЈА

Боривоје Гајић с.р.
Зто: